

Ο ΑΛΕΚΟ-ΠΑΣΑΣ

Γενικός Διοικητής της 'Ανατολικής' Ρωμυλίας.

Καταγωγῆς ὄν βουλγαρικῆς καὶ ἀπόγονος τῶν ἀρχαίων ἡγεμόνων τῆς χώρας ἐκείνης κατὰ τὸν ῥωσο-τουρκικὸν πόλεμον διετέλει πρεσβευτῆς τῆς Τουρκίας ἐν Βιέννῃ ἄγων ἡλικίαν 50 ἐτῶν. Ἀμα ὡς διαρῆσθη διοικητῆς ὁ Ἀλέκο-Πασᾶς μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν περὶ τὰ τέλη δὲ τοῦ Μαΐου ἀνεχώρησεν εἰς Φιλίππουπολιν. Εἰσελθὼν εἰς Ἐριανλὺ, ἐπὶ τοῦ συνόρου τῆς 'Ανατολ. Ρωμυλίας, ἐφόρει τὸ τουρκικὸν φέσιον

τὰ τὸν βαθμὸν τῆς ἀναπτύξεως ὀλίγης ἢ οὐδεμιᾶς εἰσὶν πρὸς αὐτὸν ὀφελείας βιομηχανικῶς. Οὐδέποτε ὑπῆρξε καιρὸς καθ' ὃν ἰσχυραὶ φυλαὶ ἀνθρώπων δὲν ἠνάγκασαν τοὺς ἀσθενεστέρους ἐξ αὐτῶν νὰ ἐργάζωνται δι' αὐτοὺς. Ἀλλὰ πλὴν τοῦ θεαματοδείκτου καὶ τοῦ ὄργανοκρούστου, οἱ ταπεινότεροι τῶν ἀνθρώπων δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ὑποτάξωσι ἢ ὑποδουλώσωσι τοὺς πιθικοὺς συγγενεῖς αὐτῶν. Ἀραβικὴ παροιμία δίδει τὸν λόγον τῆς ἐλευθερίας τῶν πιθίκων ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι οὗτοι πονήρως ἀρνούνται νὰ λαλῶσι, διότι ἀκάλως γινώσκουσι ὅτι ἐὰν ἐλάλουν θὰ ἐπίθεντο εἰς ἐρ-

τοῦτο ἰδοῦσα ἡ πρέσβευσις, ἡ πορευθεῖσα ἐκεῖ πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ, δυσχερῶς ἐτῆθη καὶ μετὰ τυζήτησίν τινα ἀπεφασίσθη ἵνα ὁ Ἀλέκο-Πασᾶς δεχθῆ ταύτην ἀσκηπῆς. Εἶτα δὲ πληροφορηθεὶς περὶ τῆς ταραχῆς ἧτις ἤθελε προέλθει ἐὰν ἐφόρει τὸ φέσιον ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ τὸ καλλιάκιον ἔθνικὸν τῶν βουλγάρων κάλυμμα.

ΠΙΘΗΚΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ

Ἐκ τῶν περιεργωτέρων πραγμάτων ἐν τῇ φύσει εἰ-
ναι ὅτι τὰ μάλλον ἐγγύς πρὸς τὸν ἀνθρώπον ζῶα κα-

νασίαν' ἐπομένως συνετῶς ποιῶντες κρατοῦσι τὰς γλώσσας των.»

Ἡ παροιμιώδης φρόνησις τοῦ πιθίκου φαίνεται ὁμοίως κατὰ τι κατωτέρα ἐν τῇ γῇ τοῦ λευκοῦ ἐλέφαντος. Αὐστριακὸς τις κάτοικος ἐν τῇ Αὐλῇ τοῦ Σιάμ ἀναφέρει ὅτι ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ ὁ πιθήκος γυμνάζεται νὰ ἀλιεῖ καρκίνους διὰ τῆς οὐρᾶς των' ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ πολλάκις ἀντὶ νὰ ἀγρεύσῃ τὸν καρκίνον σύρεται ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ γίνεται βορὰ τῆς θηριώδους λείας του. Ὁ πιθήκος τοῦ Σιάμ ὡς λέγεται ζητεῖται πολὺ παρὰ τῶν θαγενῶν ἐμπόρων ὡς ταμίαις

εις τὰ μαγαζείων. Μέγιστα ποσότητες κιβδηλών νομισμάτων εὐρίσκουσι κυκλοφορίαν ἐν Σιάμ, ἡ δὲ εὐκολία πρὸς διάγνωσιν αὐτῶν ὑπὸ τῶν πιθήκων τούτων εἶναι τοσαύτη ὥστε υπερβαίνει καὶ τὴν τοῦ μᾶλλον ἐξησκημένου ἀνθρώπου. Τὴν δοκιμὴν ταύτην ὁ ταμίας πιθήκος ποιεῖ φέτων τὸ νόμισμα ἐντὸς τοῦ στόματος· ἐὰν εἶναι γνήσιον τὸ δίδει εἰς τὸν κύριόν του· ἐὰν δὲ κιβδηλὸν τὸ φέτει ἐνώπιον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης ποιῶν μορφασμὸν δυσαρρεσκείας. Ἡ μέθοδος τῆς δοκιμῆς ταύτης θεωρεῖται ἐν τοῖς ἐμπορικοῖς κύκλοις ὡς ἀλάνθαστος καὶ ἐπομένως ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ παρά πάντων τῶν ἐνδιαφερομένων γίνεται ἀποδεκτὴ. Ἀλλὰ καὶ τοὶ ἀληθῆς καὶ ἀνεκτίμητος ὑπέρτης εἰς τὸν ἴδιον αὐτοῦ κύριον, φαίνεται ὅτι ὁ ἠθικός αὐτοῦ χαρακτήρ δὲν εἶναι ὅλως ἀνεπίληπτος. Τὸ φοβερὸν αὐτοῦ πάθος διὰ καρποῦς τὸν καθιστᾷ τὸν τρόμον τῶν κηπουρῶν τοῦ Σιάμ, οἵτινες ἀδυνατοῦσι καὶ δι' αὐτῆς τῆς κτηνώδους βίας νὰ τὸν ἀπομακρύνωσιν ἐκ τῶν κήπων αὐτῶν, καὶ ἐπομένως προσφεύγουσιν εἰς ποικίλλα καὶ διάφορα στρατηγήματα· ἐν τῶν περιεργότερων εἶναι καὶ τὸ ἐξῆς. Δραστήριος καὶ ἐπιχειρηματίας πιθήκος συλλαμβάνεται καὶ ἐπιμελῶς βράπτεται ἐν τῷ δέρματι ἀγρίας γαλῆς· μετὰ τοῦτο ἀφίεται ἐν τῷ κήπῳ ἐλεύθερος, καὶ ἀμέσως ἀναρριχᾶται ἐν τῇ ἀσυνήθει αὐτῷ δορᾷ, εἰς τοὺς κλάδους καρποφόρου δένδρου μετὰ τῶν γυμνῶν συναδέλφων του. Ἀμα ὡς οὗτοι ρίψωσι τὰ ὄμματα ἐπ' αὐτοῦ καταληφθέντες ὑπὸ πανικοῦ φεύγουσι μετὰ ὄρυγμῶν καὶ οὐδέποτε ἐπανέρχονται εἰς κήπον τὸν ὁποῖον νομίζουσιν ἐπισκεπτόμενον ὑπὸ τοῦ φοβερωτέρου ἐχθροῦ τῆς φυλῆς των. Ἡ ἀγγελία αὕτη ταχέως διαδίδεται διὰ τῆς κοινωνίας τῶν πιθήκων τῆς γειτονίας, καὶ ὁ πονηρὸς κηπουρὸς ἀπαλλάττεται εἰς τὸ ἐξῆς πάσης λαφυραγωγίας.

ΔΙΗΓΗΜΑ

(ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

ΠΩΣ ΕἰΣ ΟΒΟΛΟΣ ΠΑΡΗΓΑΓΕ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΝ

ΗΓΟΙ

Η ΤΙΜΙΟΤΗΣ ΕἶΝΑΙ Η ΑΡΙΣΤΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

[Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 12].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ἐπίσκεψις εἰς τὴν σκηνήν.

Τὸ ἔαρ ἐκείνο, ὡς καὶ τὰ ἄλλα, παρήλθεν. Ἡ ἐποχὴ τῆς ἐν Δονδίνῳ διαμονῆς ἦτο μακροτέρα τῆς συνήθους, διότι ἡ βουλὴ εἶχε σοβαρὰ καὶ σπουδαῖα ἀντικείμενα πρὸς συζήτησιν, καὶ αἱ οἰκογένειαι ποθεοῦσαι νὰ ὄσιν εἰς πῆν ἐξοχὴν ἠναγκάζοντο νὰ μένωσιν εἰς τὸ θερμὸν, κονιορτῶδες Δονδίνον μέχρι τοῦ Αὐγούστου. Ἐν αὐταῖς ἦτο καὶ ἡ τοῦ σιρ Τζῶν Τραλαβᾶ, ὅστις ἦτον ἐνεργὸν μέλος τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἡ βουλὴ ἐτελείωσε τὰς ἐργασίας τῆς, καὶ χωρὶς ἀπωλείας χρόνου οἱ ὑψηλῆς περιόπης ἐφυγον ἀπὸ τῆς θερμῆς ἀτμόσφαιρας ἵνα μεταβῶσι καὶ ἀπολαύσωσι εἴτε τῆς ὁρεϊνῆς δροσέρας αὐ-

ρας τῆς Ἐλβετίας εἴτε τῶν ἀναφυκτικῶν σκιῶν τῶν ἀγγλικῶν ἐξοχικῶν ἐπαύλων.

Οἱ ὑπνρέται τοῦ σιρ Τζῶν ἀνεχώρησαν ὡς συνήθως μίαν ἢ δύο ἡμέρας πρὸ τῆς λοιπῆς οἰκογενείας ἵνα παρασκευάσωσι τὰ πάντα διὰ τὴν ἀφιξίν αὐτῆς. Οὐδεὶς εὐηρεστεῖτο πλειότερον τοῦ Δικ διὰ τὴν προσδοκωμένην ἀφιξίν τῆς οἰκογενείας. Ἠγάπα νὰ βλέπῃ τὰς κυρίας περιπατούσας ἢ ἰππευούσας περὶ τὰ κτήματα, καὶ νὰ ἔχῃ τὸ εὐμενὲς αὐτῶν μειδίαμα καὶ τὸν καθημερινὸν αὐτῶν χαιρετισμὸν. Ἐπίσης ἠγάπα νὰ ἔχῃ τὸν ἐνθαρρυντικὸν λόγον ὃν ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ ἐδίδεν ὁ σιρ Τζῶν ὅταν ἤρῳτα τὸν Νάυλωρ καὶ τὸν διδάσκχλον περὶ αὐτοῦ, καὶ ἤκουε καλὴν περὶ αὐτοῦ ἔκθεσιν.

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν οἱ ὑπνρέται ἐπρόκειτο νὰ φθάσωσιν ἡ κ. Νάυλωρ εἶπεν εἰς τὸν Δικ ὅτι εἶχε φίλον ὅστις ἤρξατο νὰ ἐπίσκεφθῇ αὐτοῦ, καὶ ἐπεθύμει πολλοὺς νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν τὸ δωμάτιόν του πρὸς καιρὸν. Ἐπρότεινε εἰς αὐτὸν ὅτι θὰ τῷ παρασκευάσῃ κλίνην εἰς τὸ δωμάτιον τῶν τέκνων της πρὸς τοῦτο δὲ τὰ δύο μικρὰ ἐξέφρασαν θερμὴν ἐπιδοκιμασίαν, διότι ὁ Δικ ἦτον ὑπὲρ ποτε ἄλλοτε ὁ νῦν εὐνοούμενος αὐτῶν. Ὅταν ἦλθεν ἡ ἑσπέρα ἐφρόντισε νὰ ἦναι παρά τὴν θύραν, ὥστε νὰ ἦναι ὁ πρῶτος νὰ χαιρετίσῃ.

Ἡ ἄμαξα ἦλθεν ἀλλ' ἀντὶ νὰ προχωρήσῃ ἔσται πρὸ τῆς σκηνῆς. Ἡ ὀπισθεν θύρα ἠνοιχθῆ καὶ ὁ ὑπνρέτης ἐβόηθησε γέροντα ἐξεληθόντα, καὶ φέροντα μακρὸν ἐπανωφόριον, καίτοι ἦτο θερμὴ ἑσπέρα, καὶ καλῶς καθαρισμένον καστρίνον πῖλον. Ἡ κ. Νάυλωρ ἐξῆλθεν ἐν σπουδῇ νὰ τὸν δεχθῇ, ἀλλὰ πρὶν ἢ δυνθῆναι νὰ λάλῃσῃ ὁ Δικ ἔπη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Βάλτερς.

Ὁ σιρ Τζῶν ἐσχεδίασε τοῦτο πρὸς αἰφνυδίαν εὐχαρίστησιν τοῦ Δικ. Ἐζήτησε παρὰ τοῦ Νάυλωρ νὰ τὸν δεχθῶσιν ὡς ξένον, καὶ ὅταν εἶδεν ὅτι εὐχαρίστως θὰ ἔπραττον τοῦτο, ἐπρότεινε εἰς αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν μετὰ τῶν ὑπνρετῶν του, καὶ νὰ διαμείνῃ ὀλίγας ἐβδομάδας ὑπὸ τὴν αὐτὴν μετὰ τὸν Δικ στέγην. Ἐγίνωσκεν ὅτι εἰς ἀμφοτέρους ἡ εὐχαρίστησις θὰ ἦτο μεγάλη· παρήγγειλε δὲ τῇ κ. Νάυλωρ νὰ μὴ εἴπῃ ποῦς ἦτον ὁ ἀναμενόμενος ξένος.

Ὁ Δικ ἦτο πλειότερον ἀλλοιωμένος τοῦ Βάλτερς. Ἐγένετο ὑψηλότερος καὶ παχύτερος, καὶ αἱ παρειαὶ του ἦσαν στρογγυλότεραι καὶ βολιμώτεραι ἢ ὅσον ἦσαν ὁπότεν ἔζη ἐν τῇ Αὐλῇ τοῦ Ῥόαν.

«Ἐἴσελθε τώρα κ. Βάλτερς», εἶπεν ἡ κ. Νάυλωρ, ὅταν ἡ πρώτη ἐντύπωσις καὶ οἱ χαιρετισμοὶ ἐτελείωσαν. «Ἐἴσελθε θὰ πράξωμεν τὸ κατὰ δύναμιν νὰ διατελῆς ἐν ἀναπαύσει, καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ εὖρης εὐχάριστον τὴν διαμονὴν ἐνταῦθα, καὶ δὲν θὰ ἦναι λάθος μας ἐὰν δὲν εὐχαριστήσῃς. Ὡς πρὸς τὸν Δικ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ κλείσῃ ἄματι ἀπὸ τὴν χαρὰν του».

Ἦτον εὐχάριστος ἡ ὑποδοχὴ, καὶ ὅταν ὁ γέρον ἐπῆγεν εἰς τὴν κλίνην εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον τοῦ Δικ, γονυπετήσας ἠεὐχαρίστησε τὸν Θεὸν διὰ τὴν νέαν καὶ